

Feuilleton.

Blandede Nyheder.

Medens Thorvaldsen herhjemme nyder al den Opmærksomhed og Beundring, hele Europa alt i saa lang Tid har ydet denne store Kunstner, har for nylig en enkelt Stemme i Tydssland hævet sig imod et af hans bekendte Arbeider: Schillersstatuen. Vi frygte sandelig ikke for, at vi skulle beroe vor hædrede Landsmand et eneste af de Laurber, der omslyngte hans arværdige Bindning, idet vi meddelede den Artikel, hvori dette Angreb er skeet, der dog altid, som et Coriosum, maa have Interesse for den danske Læser. Den findes i „Zeitung für die elegante Welt“, for den 11te Novbr. d. A. og lyder saaledes:

„Da Gud skabte det tydsske Folk, tonede han vist paa noget Stort og noget Smaat tillige; desuden var han noget adspredt, maaelse endogsaa forslit, da han glemte Saltet. Var jeg en Gud, jeg vilde, for at fordrive Kjed-somheden, paany omstætte det tydsske Folk, da dets Stof dog er saa ægte og indholdsrigt, for derved at give det Enhed i Formen. Sandelig, hvad er det for et Folk, som i Dieblifik af sin Selverkendelse, det vil sige, i det Dieblifik, da det opreiser Statuer for sine store Mænd, hidkalder fremmede Kunstnere, ret som om det dermed tillige ere kendte sin egen Utilstrækkelighed, — som om det, skammende sig over sin egen Størhed, tillige vilde opfore sig smaaligt derved! — Jeg taler om Thorvaldsens Schillerstatue. Nejpe var jeg ankommen til Stuttgart, saa rakte Operarteren mig Theateraffischen; jeg læste den ikke, men spurgte efter Schiller. Da jeg ikke paa ham, faldt den første Sne paa hans Isse. Der staar han, Tydsslands frieste Mand, med et bojet Hoved, ligeovers for det gamle Slot, med herkuliske Skuldre og Been à la Caesar; der staar han, den frieste og mest glædende Diger, hos hvem Tankerne stedse og uviskaartligt fremlynede, som en alvorlig Grubler, en mørk Adlocatus juris, han, som dog ved Siden af Resignationen digitede Hymnen til Glæden. — Men selv uden Hensyn til Schillers Individualitet, hvilken kun en tydss Kunstner kunde opfatte, beviser Thorvaldsen ved sin Schiller og sin Guttenberg, at han ikke har nogen Alhelse

om Geniets Esthetik, men allermindst om Digterens. Det smukkeste Moment i Naturen er Kampen imellem Extremerne, paa dem beroer al Skønhed, al Harmonie. Foraar og Esteraar frembyde kun saamange Indigheder, fordi i dem Kulden kæmper med Varmen, Morgen- og Aftenrøden ere kun derfor saa smukke, fordi i dette Dieblifik Dagen kæmper med Natten. Ja endnu mere, Hjertet, denne menneskelige Helligdom, frembyder disse Extremer, ligesom for at angive en Norm for Naturen. For Oven har det to udadgaende Punkter, for Neden to indad-gaende. Geniet bestaaer ifolge Naturens Love af Extremer, der bestandig, ligesom Mollehjul gribt hinanden, og derved fasttes i Bevægelse. Men gaves der nogensinde et Menneske, hos hvilket dette var Tilselbet, saa var det Schiller, der vel kunde anstille alvorlig Betragtning, men som dog aldrig, i det mindste i Trækkene manglede det Gratiøse, det Smilende, det Seerrige; han rugede vist ikke over Tankerne, men de opfode hos ham ved Gnibningen af hine imod hinanden støbende Solhjul, og siden har han vel først nærmere tankt derover. Men en Statue tor ikke blot være et Portrait, en Statue skal repræsentere saavel Landen som Legemet, og naar jeg seer Schiller, saa maa jeg strax, uden mange Spørgsmaal, i ham kunne gjenkjende Digteren. Munter og dog rolig, freidig og dog grundende maa han med sin Landsfrihed ses mig i Diet, hans Uafhængighed maa i hver en Linie lyse mig imøde, hans Geni lyse for mig, uden at jeg behøver at kjende ham. Hvad har nu Thorvaldsen, der, som Fremmed, i denne Betydning hverken kunde opfatte Schiller eller Goethe, ydet? Jeg skammer mig ved hans Arbeid. Ved Gud, Schwanthaler, Dannecker eller Rauch, vilde have opfattet ham bedre, men hine ere Tydtere! Bar dette skeet i Frankrig, Folket havde sonder-slaaet Statuen og jeg vilde have været den, der havde svunget den første Hammer. — Hvorledes vil det nu gaae med Goethe? —

— I Kjøbenhavnsposten for i Sondags findes et meget smukt Digt af hr. N. Kaalund, fremkaldt ved den vigtige Begivenhed, der i disse Dage er indtruffet i Fædrelandet, af

hvilket vi især fremhæve følgende trende Vers af Digterens Apostrophe til vor nuværende Konge:

Til Kongers Konge Danmarks Engel bar
Det Faderloste, som Du har os givet!
Vi veed det, Fyrste! Kronens Vægt er svært;
Men stort og hærligt er dit Kald i Livet!
Et Riges Lykke ligger i Din Magt!
Den hoie Saga sandbru Grislet hæver:
Paa Skin og Løster kaster hun Foragt!
Hun venter taus til Daaden er fuldbragt;
Men hvad hun skriver da, det evigt lever!

Nu er vi myndig til den store Arv,
Hvoraf vi trak til Tærepense Nenter!
Du kjender Fædrelandets rette Tær,
Af Dig den Danske fuldt sin Frihed venter:
Frihed for Alt, hvad stammer ned fra Land!
Frihed for Ordet paa den fri Mands Læber!
Frihed for Pennen i den frie Haand!
Frihed for Alt! lun i Fornuftens Baand!
Den Frihed, hvortil hele Livet streber!

Belsignet være Du, da Drot i Dan!
Belsignet Du, o Danmark! Moder hjære!
Saa toner det fra Skov, fra Klint og Strand,
Og Stormen skal det over Jorden bære: —
Fra Elverhøi, fra Kæmpers Sovested,
Fra Kongedybets Døver Echo toner;
Og andre Folkeslag vil stude ved
Den gamle danske tro Hengivenhed,
Blandt deres knuste Sceptere og Kroner!

Literatur.

— Ligesom der i forrige Aar paa hr. Boghandler Høsts Forlag er udkommet en „Julegave for den fromme Ungdom“ af Pseudonymen Julius, saaledes er en lignende udkommet for indeværende Aar af samme Forfatter. Den udmerker sig, ligesom den foregaende, ved en simpel, gemytlig Tone, og vil derfor sikkert finde et talrigt Publicum.

— I hr. Høsts Boghandel saaes ligeledes den i disse Dage fra Pressen udkomne „Poetisk-politiske Nytaarsgave“ for 1840, af Gottlieb Siesby med Orla Lehmanns Portrait i Abb. — For dem, der ogsaa maaatte ønske at eie forrige Aargang, med Johannes Hages Portrait, saaes begge Aargangene for 1 Abb. 64 Sk.